

Sy-li spěwał,  
Pilnje džěłał,  
Strowja će  
Swójbny statok  
A twój swjatok  
Zradny je.

Za staw sprócný  
Napoj mócný  
Lubosé ma;  
Bóh pak swěrný  
Přez spař měrný  
Čerstwosé da.



Njeh ty spěwaš,  
Swěrnje džěłaš  
Wšědne dny;  
Džeń pak swjaty,  
Duši daty,  
Wotpočń ty.

Z njebjes mana  
Njeh ći khmana  
Žiwnosé je;  
Žiwa woda,  
Kiž Bóh poda,  
Wokřew će!

F.

## Sserbske njeđzelske łopjeno.

Wudawa Ɣo kóždu Ɣobotu w Ssmolerjez knihiczišczerńi w Budyšchinje a je tam ja schtwótblětnu pschedplatu 40 np. dostacž.

### 18. njeđzela po Ɣwjatej Trojizy.

Sap. štutki 19, 23—40.

Wysche teho teksta, kiž nam powjeda sběžł w Cfesu a jeho směrowanje, mohli my Ɣłowa 2. psalma napisać: „Rostorhajmy jich swjastki a czišćimy wot Ɣebje jich schtryli. Ale tón, kiž w njebjesach bydli, Ɣměje Ɣo jim; tón Anjes hani jich.“ Albo hišcže lěpje Ɣłowa 93. psalma:

Tón Anjes je wysche wulkich wodow.

1. Rěki posběhaja Ɣwoje schumjenje.
2. Tón Anjes pař je hišcže wjetšchi we wyšokosći.

1. W měsće Cfesu je japoschtol Pawoł dolho přědował a jeho džěło njeje podarmo bylo. Wjeno Anjesa Jesuša bu khwalene. Duž pař Ɣo tež pschecziwjjenje sběha. Wodžet pschecziwjjenja je slótnik Demetriuř. W Cfesu stejesche krařny templ Diany, kotryž do džiwow Ɣwěta licžesche a w kotrymž Ɣo pjecza s njebjes padnjeny wobras bohowski khowasche. Wot tuteho templa wón małe wotwobrasny, Ɣlěborne klětki džělasche, kotrež Ɣebi pucžowarjo rad jako dopomnjeńku kupowachu a Ɣobu domoj bjerichu. Tale dobra warba wotebjerasche, hdyž Pawoł evangelion přědowasche. Pschiboha mammona je Ɣo Pawoł dótknył, a to wón njeczerpi. Hdyž Ɣo wo pjenjesy a kubło jedna, Ɣo wutroba hnydom rořhori. Demetriuř sběžł swjedze. Hdyž je jemu wo to czińicž, Ɣo na pjenjesach schkoduje, wě wón to derje s tym pschikryčž, Ɣo wón sastupi sa cžesčž templa a bohoweje. Wón zyle pobožnje rěczi: Bohowa

je w strasche; wón rěczi wótczińizy: wón ma lěpsche města we woczomaj. Tym pomoznikam a džělaczerjam potasuje strach khudobny a hłoda, dokelž džěła njesměja, a s tym žadoscže sahori. Sběžł rořcže. Lud wali Ɣo na torhoscže. Tam chyzsche žid Aleksander rěcžecž, Ɣnano s tym wotpo- hľadom, hidjenje pschecziwo kchesczijanstwu hišcže bóle rořhoricž; ale woni jemu njeđachu k Ɣłowu pschicž, ale wolachu na dvě hodzinje: „Wulka je Diana Cfesiskich!“

Pschecziwo Ɣebiczińosći a Ɣamowuzitkej je kchesczija- janstwo stajnje wojowacž měło; tehodla Ɣu schłowowi wikowarjo a palenzowi wikowarjo wojowali pschecziwo miřionstwu. Na móšchen Ɣo cžłowjetej pschimnyčž njeřmje. Wokřebje slě je, hdyž Ɣebi Ɣebiczińosčž hišcže mantl na- pójšnje, kaž bychu najdrožsche kubla cžłowjestwa w strasche byle. Někotre rasne Ɣłowa wschitto wuczinja; někotři wolarjo hromadu luda Ɣobu storhnu. Kař Ɣu to spytowali, kchesczijanstwu s tajkim wolanjom potorhacž: Wědomnosčž, řdžělanosčž, rořjařnjenosčž, dwazny lěřtoretł, Ɣwobodnosčž — t. j. wulka je Diana Cfesiskich! A pschezo je to ta Ɣama cžělna Ɣwětna myřł, kiž Ɣo njecha schtrařowacž dacž wot Ducha Božeho.

2. Hdže je dženska ta Diana? Nichtó Ɣo wjazy k njej njemodli. Hdže je jejny templ? Szame rořpadanki hišcže to město potasuja, hdžež je stejał. Nad Cfesom knjezi polměřaz — Turka, dokelž Ɣu přěnju lubosčž wo- pušcžili. Ale evangelij je Ɣwój dohyczerřki pucž schł. Tón Anjes je wjetšchi we wyšokosći, wjetšchi hačž Diana. Duž Ɣmy stroschtni: Tež najdžiwsche wody Ɣo rořběhnu.

Pschi skale kšesćizjanskeje zyrkwe rosbije šo blasniška lódz šwěta.

Alle tež my dyrbimy kručzi a šwěrnj bncz. Batwol šo njeboji: wón chze šwědczenje wotpołożić ša teho Anjesa; tola wón tež njecha pscheswazliwy bncz: wón šo do mar-trarštw a njećišćeži. Wón šwoju wolu podda radže pscheczelow, dokelž wě, šo je to tež Boža rada. Szamo pohanska wyschnoscž (kanzlet) dyrbi ša njeho šastupicž: Šdnž šo nēczeje pucze Bohu špodobaja, wón tež jeho nješcheczeljom špokoji. Woni dyrbja wušnacž: Wón njeje žadyn hanjeť nascheje bohoweje. Dianu wón pomjenškil njeje; wón pať je posběhnył šwojeho Anjesa. Tať šo žada cžicha šwěrnoscž w kšesćizjanskim žiwjenju, psches nasche kšodzenje! Boha posběhowacž, Šbóžnika wulkeho cžinicž pschede wšchēm šwětom.

Pobožny muž šo modli a my š nim: O Anježe Jesu, tebi štej wěšit a morjo pošlušnej, šmėruj šakha-ženje ludow a nascheho cžela a křwě pschecžimo tebi!

Šamjen.

### Šchtož šczele Bóh, je dobre wšcho.

Šdnž cžišćeži cžežke horjo cže  
We tymle cžašnym hubjenštwje,  
Šdnž dušcha jeno škóžby kšyšchi  
A widži, kať šo šlaby tyšchi —  
Dha wopomń, lubny kšesćezano:  
Šchtož šczele Bóh, je dobre wšcho.

Ty rjeknješch šnadž: cžaš cžežki je;  
Ně, wón je pošol miłoscže.  
Nšchiz kóždy, kiž Bóh šczele tebi,  
Tež jeho wulka hnada debi.  
Duž štrošchny budž a wopomń to:  
Šchtož šczele Bóh, je dobre wšcho.

Anjes Jesuš špašche we lóžzi,  
Wón w prawy cžaš pať wotucži.  
Tež nať wón nješabyma ženje,  
Šdnž štrach a nuša na nať cžehnje.  
Nječch wichor howri, njeboj šo:  
Šchtož šczele Bóh, je dobre wšcho.

Masch bėdžicž šo tu š tyšchnoscžu,  
Se wšchellkej nušu, je šmjercžu,  
Dha š dowėru a w šczerpliwoscži.  
Twar na Boha we wyškoloscži.  
Wšmi, šchtož wón da, šo trošchtujo:  
Šchtož šczele Bóh, je dobre wšcho.

Tych, kotrychž Bóh Anjes lubo ma,  
Wón hušto š horjom pošchwika;  
Šchtóž we dušchi pať wėru nošny,  
Šnje róže, hdžež wón cžernje wošny.  
Duž nješ šwój kšchiz, mój kšesćezano:  
Šchtož šczele Bóh, je dobre wšcho!

K. A. Fiedler.

### Wichor a šchkit.

Šedyn hólćez bu wot šwojeju staršcheju do mēšta pošklany a došćahny na dróšy stareho, pobožneho muža, š kotrymž wón potom šwój dalšchi pucž džěšche.

Wonaj pschindžěšchtaj do rjaneje topolneje aleje. Džen bėšche wichorajty. Šo šhwili šchėdžiwž pschi jenytm štarym, tołštytm topole pošajta a k hólćezej rjekny: „Mój šyno, njenadpadaje cži nēšchto, hdnyž nimo topolow džěšch?“ Pschi tym wón ruku pschecžimo wėtrej pošbėže.

Hólćez pschemyšlowasche, šchto mohł wón šnano mēnicž, a wotmolwi: „Šaj, pschi tołštych šdonkach šym wotomik psched wichorom wuřhowany, tať dołho hacž šchtom runje psched nawalnym wichorom šchkituje.“

„Tať je“, šchėdžiwž džěšche; „nje šwjěšela, šo ty to pytnješch. Šaj, tu je na wotomik tať cžicho a domownje. A to tež došaha, nam na našchim pucžowanju tón trošcht dawacž, šo po wšchėch wichorach kraj wotpocžinka a mēra pschindže, hdnyž domoj dońdžemy. Daj jeno Bóh, šo šmy na tym pucžu, kotryž nať domoj do-wjedže!“

Taťle wón rēcžěšche a jako bu hólćez š doroscženym mužom a druhe wichory žiwjenja jeho trjěchichu, jemu tole šłowo stareho muža hušto pschpadže, a wón jo nētko wjele lėpje rošymješche.

Tola kať rėkaju tele šylne šchtomny pschi pucžu, psches žiwjenje wjedžaznym, pola kotrychž nascha wutroba bójšku cžišchinu šacžuma, wostawamy-li pschi nič štejo? To šu žime šchtomny šwjateho pišma. Škóžde biblijše hróncžko, kotrež šo nam psched šurowymi wichorami do wutroby šacžišćežuje a wulzy trošchnje wo Božej luboscži rēcži, je tajki šchtom.

F.

### My njedyrbimy wopacžnje pschšahacž.

Psched dlějšchim cžašom bėšche jedyn muž š Thüringskeje dla nēkajšeho pschěstupjenja w šudniškim pschepytanju. Pschi tym wón wopjet wobkručžěšche: „Šeli-šo šym to, cžehož mje winuja, woběšhol, nochžu šmėrom na šwojim ložu wumrjecž.“ Šotom wón hišćeže š wopravdžitej pschšahu wobtwjerdži, šo je njewinowaty. Wón pať wopacžnje pschšahasche. Na to šo wón po šdacžu žyle mėrnny do šwojeje domišny wróczi. Cži ludžo, kotřiz bėchu šwėdžny jeho wopacžneje pschšahi byli, jeho nēšchto pošdžišcho šcžěhowachu. Bėšche hižom wjecžor. Šako dyrbjachu nētko na šwojim domojpucžu nimo nēkajšeho nadwišneje škalny hicž, škincžěšche š jeneje wudrienzny štonanje a škwlenje k nim horje. Woni rucže dele šhwatachu a namakachu tudny tamneho wopacžneho pschšaharja. Wón bėšche psches škalu dele padnył a bėdžěšche šo je šmjercžu. Šrijedy hacž wumrje, šo wón hišćeže wušna, šo je wopacžnu pschšahu wot-położil.

Anježe, njedaj nam w hrėchach wumrjecž! My ženje njewėmny, hacž to šłowo, kotrež wurjeknyšmy, nasche pošlednje šłowo njeje.

F.

### A tola niž pobožny.

Bohabojasny Ludwik Šarms-Šermansburški je šamšneho šhonjenja šcžěhowazy podawł powjeda: Šas do jeneje wšny pschindžech, hdžež muža nadeńdžech, kotryž bė mi jako wošebje wu-prawdženy kšesćizjan wopišowany. To bėšche mi cžim bóle šwjěšela-že, dokelž Bože šłowo na tamnym mēštnje wjele njeplacžěšche, a moja wutroba tola tať jara bratrowskeho towarštw a potřjeba. Tón muž nimo teho do šamožitnych a widženych ludži šklusčěšche, a to mi teho muža hišćeže dróžšcheho cžinjješche, dokelž šo wšchať, kať je šnate, šamožicži a widženi ludžo š wjetšcha Šbóžnika hanibuja; pschetož hinať ras njeje, hacž šo wšchať blasn bncz dyrbišch psched šwětom, chžěšch-li Jesušowny wucžobnik bncz. Tež wopravdže w nim muža namakach, kotryž porjadnje njedželu dopołdnja a popołdnju Božu šlužbu wopytowasche, tež porėdko wón š tydženškeje Božej šlužby wumosta. Š jeho domje šo štajnje rańšcha a wjecžorna nutrnoscž wotmėwasche, štajnje šo k blidu a wot blida špėwasche, a

to so tež tehdy sta, hdyž běchu wošebni hojczy pola njeho na wo-  
pnyče. Wón hwěru t Božemu blidu khodžesche a wjele rjaných,  
křesčijanskich knihi a t biblije čítasche. Hdyž sčto t njemu  
přichůdže, so wón najradšo wo duchowných wězach sabawjesche.  
Wóžecze hebi lohto myšlicž, so so t wutrobu temu mužej přich-  
samknych. Sako běch tam dlějšchi čaš byl, ždym druhdy prajicž  
křtyšach, so je tón muž jara skupy, a hdyž bě wo jeho mužiti  
činič, hebi tež njesprawnosče a jebanstwo domolesche, haj nělotreho-  
žkuli čłowjeka t lichomstwowom wuzyzowasche. Sa to njeměrjach,  
přichetož došahazy a se stokrócneho šhonjenja wjedžach, so hwět  
pobožnych četpíč njemóže a hebi najwjetsche kžě dowola, so by  
so na nich hrěschil a jich hanil. A kwojej najhlubškej srudžbje  
dyrbiach so pak tola přehwědčicž, so wopravdže skuposč jeho  
wobohu duschu wobknežesche. O tak šym jemu na to jeho hrěchi  
přehed woczi stajał, jemu to dopočasowal, so lafomny je přichibožny  
čłowjek, a skuposč korjen wšeho šeho, jeho počasowal na po-  
hórschenje, kotrež runje přehes njeho so stawa, dokelž so jeho dla  
pobožni jako ludakjo hanja. Wšcho bě podarmo, wón so na  
kemschithodjenje, čítanje, t Božemu blidu-khodjenje powočasche,  
čehoždla jemu šbóžnosč pobrachowacž njemóže. A tak je wón  
wumrjel a do wěcznosče woteschoł. Ale wón runje tola pobožny  
njbě! —

—n.

## Stawisna Khrystušoweho četpjenja.

3.

(Pokracžowanje.)

15. Džesche nětk Schiman: Šsamej nosy mojej,  
Knježe, niž jeno, ale ruzy, hlomu  
Š dobom wučizč mi! — Tola Šesuf rjetny  
A šwólnemu dale:
16. Ščtož je wotmyty, temu wjazy trjeba  
Šsebje myč njeje křiba jeno nosy,  
Wšchón wšchaf čisty je. A seže čiziczi nětko;  
Tola niž wšchizy!
17. Přcheradnik jeho jemu snaty běsche,  
Tehodla džesche: wšchizy njejsče čiziczi! —  
Sako nobi smyl bě nětk wučobnikam,  
Sako so křdny, —
18. Prajizy: Wěsče, sčto ja wam šym činik?  
Něfacze Wšchter mi a Knjes wy prawje,  
Tehodla, hdyž ja, kiž šym Knjes a Wšchter,  
Wnył šym wam nobi,
19. Dyrbicze tež wy hebi nobi rjedžicž  
Šwólnje mjes šobu; přichetož přchitlad podal  
Wam t tym wšchitkim šym, so tež popluželi  
Wšchče, kaž ja wam. —
20. Šralojo hwětni knježa; milosčizni  
Něfaju móžnym knježa, wam pak hinał;  
Přichetož wjetšchi tón dyrbi byč mjes wami  
Sako najmlóbschi,
21. Wošebnišchi tež njech je jako wotrocž!  
Ščtoha je wjetšchi? Kiž sa blidom šedži,  
Abo křuzobnik? — Sa pak šym mjes wami  
Sako wasch wotrocž.

22. Šawěrnje, praju ja wam: Wotrocžł wjetšchi  
Dyžli Knjes njeje, ani pošol wjetšchi  
Njeje dyžli tón, kotryž w mjenje jeho  
Póšlal je šwojim.

23. Dokelž to wěsče, seže wy šbóžni, hdyž jo  
Čzinicze. — Wšchitkich ja was šderje snaju;  
Mi je wědome, kotrychž t křuzbje šwojej  
Šsebi šym wolik;

24. Ale, so pišmo so by dopjelnilo:  
„Š nohomaj tón mje, kiž mój křlěb je, tepze.“  
Nětk to praju wam, přichdy dyžli stanje  
Wórsy so wšchitko,

25. So wy, hdyž stało so je, byšchče křucze  
Wětili wšchizy, so ja šym tónšamy;  
Wěrně šawěrnje je to, sčtož wam praju  
Se šlowom křutnym:

26. Šorje sčtož wošmje, hdyž ja póšlacž koho  
Šměju, tón wošmje mje džě šorje šamoh’;  
Ščtož pak přchija mje, tón je teho přchijał,  
Kiž je mje póšlal.

27. Wobstajni přchi mni seže pak šawostali  
W čěžnosčach mojich. A ja šawostajicž  
Wam čžu křalestwo, kaž mi šawostajil  
Wóčez je luby,

28. So so mnu t blidu šedžo jěč a picž tam  
Budžecze w raju mojim, Šraelskich  
Šplahow dwanacze t dobom šudžicž šami  
Na stolach šedžo! —

(Přchichodnje dale.)

## Ššepjetaj, hracžko!

Šowjedańcžto wot Šana Wjele.

(Pokracžowanje.)

Wjecžet bě nimo. Šolcizy sa blidom šedžo sa šchulu wutnje-  
šchtej. Přchi ložu na stole šedžesche macž, ji na klinje šynuschł,  
nětko šilětny. Štyknywšchi rucžy wón wjecžornu modlitwu špě-  
wasche, kotryž bě šerta šwěrneje macžerje wutnył. Přštoncža běsche  
tam šobu. Mallemu čžyšchtej so šernicžy šawrjecž. Duž jeho  
macž přštoncži poda, prajizy: „Šhotuj jeho t měru!“ Šolcizy  
ššepetajo džesčtej: „Man je šašo Wóh wě hdyž šchol. Š wjecžora  
tajki šmjercž-šurowy t durjemi džěsche.“

Do woczow šdrjena a šblědnjena macž na to džěščžomaj ničžo  
njerjetny, ale šběhnywšchi škufej wóčžy hladasche šdychuju na  
wječ, kaž čžyła do njebyš hladacž. A holicžy džeržesčtej mjelł.

Š dobom so šhwatny tept na šhodže šebra a šbliži so na  
přehed štwine durje. Štróžele šajachu knjeni, so na šmjercž do-  
blědny. Tu so do duri kopny a štorcži. A hnydom so sa durje  
torhny, so mostachu ščěroto štejo. — To bě jich nan. Šněw a  
pjanosč a šloby hladachu t jeho čžěl-blědeho woblicža na nich.  
Woczi jemu džiwjej létajo džěšchtej. Do šřjedž štwy šmorcžo  
štupiwšchi škasa wón t dybawej šchiju: „Šona, pjenjesh šem! Šich  
dyrbju wjele mēcž!“

Čži knježnicžy so w štróželach sa macžernym šchribjetom  
ššhowaschtej. A šbudženy malłi šawrěšchča t hložom, a šbojana  
přštoncža přchistocži t šóžtu.

Wěsche knjeni tež w štróženju jata, tola šaž hnydom wutrobu

dobu. Kruteje myšle a dobrego švédornja hubjenemu mužej snapšhecza stupiwšchi džesche: „Mój mužo, na Boha spomni, na Boži šud! Pjenjes či nohzu a njemóžu dacž! Ty tola“ — Dale njebešche šlyšhecž, šhto praji. Wón pschewoła jeje hłóš s dybatym křom: „Sto šlotych šym pschěhrał a čžestne mjeno jim šawdal, šo šaplacžu hišcže dženska wjecžor. Nošymišč? Daj mi! Daj w štofu! Abo stanje šo šlě!“ — Džęcžata wrěšcžachu šchicžo wšchě tši.

„To bylo š hrěchom, čžyła-li tajkemu bludnikej dacž, kotryž naš wšchitkich do šhudoby štorfa!“ jemu se šmužitym hłošom mandželška šnapšhecžiwu.

Duž hrabny wón ša klucžom š pjenježnemu kašcžej. Wona paš jemu tón štorhnywšchi štupi šo š wrěšcžatym džęcžom. Šloby a pjanošč pschewšachu jeho hišcže bóle. Na ščženje wišasche jeho wojekški tešak. Ša tym wón hrabny, a pěštoncža makkeho š póbšlacžka wša. Šludny hracžk š tešakom š mandželškej štupi. Wón pėnjesche pėny a wrěšacše wo klucž.

„To njebudže nihdy! Njedam či klucža! Ša čžu byčž ša džęcži macž! Ty njeišy jako jich nan! Ty — —“ a to bešche jejne pošlednje škowcžko. Š tešakom do přědkow nakłóta wali šo na šein. Džęcži hjes hłóša wostachu. Pěštoncža š hólčžkom na ruzy šchifasche štyšna a čžyšche š durjemi čžeknyčž. Wón šašuny durje a čžyšche něk na nju. Wona paš na jenej ruzy hólčžatko džeržo š drugej temu tyranej blido pschěd nošy šwrocži, šo šo wón do njeho šakopny a na šemju wali. Tak jemu wujewšchi šlecži pschěš komorne durje a po ššhodže dele, a wustocži na hašu won. Tu wołasche š žykej šchiju a možu: „Na pomoz! Na pomoz! Bože-dla, na pomoz! Čžert je šo wottorhnył!“ To šlyšcho tón šašobjenž pošlednje šbytki rošoma šby.

Ša wboha nakłóta knjeni bė pod ložo šjěla. Wón na nju šo wrócžiwšchi čžyšche šo ššhilicž a pod ložo kałacž. Duž jeho šaršcha knježnicžka šanka šchicžo š wobėmaj ručžkomaj ša ruku šaja, macžerku wobrocž. Wbohe to džęcžo! Š džeržadkom tešaka do hłowy štorčženej liny šo krej. Na to ju šakhadžer š lėwizu šhrabny a na šemju wjerhny. Ša se štrónju do rózka blidowych podnoži šlecžiwšchi hjes myšlow wosta.

Tón pschewrotny šlobjenž čžyšche šo š nowa na knjeni dacž. Mjeišcha holicžka bešche šo pschěd macžer kałaknyla, šo by ju kryla. Štyšnywšchi ručžy prošesche nana, šo by tak pohanski njebył a niz macžerku kałak. Ale rošom bė jemu wujek. Pod ložo hrabajo šapschija knjeninu šufnju a šrawajatu mandželšku š podloža ščžahny.

To džęcžo šo na macžer pschěštrje, šo njebu kałana. Tajkale džęcžaza lubošč by šnano pohana hnuła. Ale šamo to džęcžo bu klóte, šo žyřasche krej, a létachu šchiki, kiž bychu šurowym šurkam pschěš dušchu ržale.

(Ššchichodnje ššoncženje.)

### Wótcžinske sonetty.

(Ššoncženje.)\*

C. Prawje tón šo bėdži, kotryž ša šwobodu šlėdži. —

Ach, šwjašany a šputany wšchón šhodži,  
Šchtóž žušbuje a herbštwu šedžbu nima  
Wot wótzow namřěteho, ale pschima  
Ša poššotkom, — šhto wo šłoto wón rodži?!

Wón jeho nješnaje, a jemu šłodži  
Kaž mėd, šhtož šchłózne je a možy jima;  
Wón dale drėma, hdyž šo štrašnje hrima.  
— Ach, wozucžejcže š najmješšcha, wy młodži!

\* Dalšche džěle, š tymi dotal tudy ššicženymi, bórny jako wošebita šbera wuńdu pod napiškom: „Wóššchejne wonješčlo“ atd.

Prjecž se šwjaškami wšcheje njerodnoščje!  
Něčž macžerku šej pěštoncže a hajcže,  
Šo ščžěhi njemorja waš njewušchnošcže! —

Še wotrodženž najhóřšchi, šchtóž šam woli  
Ššej njewólništwu, — duž šo wšchitžy štajcže  
Do džěla, šo džě šwobodni byčž mohli! —

U.

### Wšchelake š bliska a š daloka.

— Šchtwórtk 10. oktobra dopołdnja w 10 hodž. šmėje šerbška hłowna duchowna konferenža šwoju našymšku šhromadžišnu we „winowej kicži“ w Budyščinje. Šo nej šmėje knihowne towašštwu šwoje ššhadžowanje, šo by šo létne šlicžbowanje pschědpoložilo.

— Š Draždžan. Njedželu tydženja jako na šecžej njedželi mėžaza šeptembra mėjachu Draždžanžy Šerbjo po šwucženym wašchnju šwoje šerbške šemščenje w šchiznej žyřkwi. Dofelž hižom rano dešččžik padasche a krotko do šapocžatka Božej šlužby šo šylnje dešččžowasche, bešche štrach, šo budže šemščenje malo wopytane. A tola ma tež w Draždžanach někotryžkuliž daloki pučž do Božeho doma, podobnje kaž we Łužicy. Čžim bóle šmješelazh bė nahladny wopyt. Špowjednych bė 138. Přědowanje, kiž bė na njedželški šetř šložene, mėjesche š. šaraš Mróšacž š šrodžišcžca, špowjednu wucžbu š. šaraš Domaschka š Budestez. Ššchichodna šerbška Boža šlužba w šchiznej žyřkwi budže, da-li Wóh, 8. de-zembra, to je njedželu 2. adventa.

— Pošlednje wobnjowe nješbože w Barlinje je šašo jašnje dopořašalo, kaš šo našcha luba šhěžorka ša hubjenych a čžerpjazyč stara. Wona šo wopořašuje jako prava Šamaritiška. Šastaranje hubjenych je wošebje šariadowany wotbžěl w hrodže, hdyž šo wšchitke tele naležnoščje wopomnja, proštwy šo pruhuja a šhěžorzy pschědpoloža. Šdyž šo někaška potřebnošč polaja, šo tež proštwu wušlyšchi. Ššchi tym šo šhěžorka šama wobhoni, haj, wona próžy njelutuje, šo by šo na mėcže šamym pschěšwėdčžila, kaška je nufa a hubjenštwu. A šo šo wona pschěš šwonšowne šdacže šašlepicz njeda, wo tym šwėdčži ščžehowazh podawł. Ššchěd něšchto čžadžom pschidžže wona do Barlinškeje šhorownje. Šdyž bešche do šale šašstupila, hdyž mlody wušchł šhoru ležesche, da wona wšchitkim nahladowarjam a šaštojnškam wustupicz a potom šo wona woprašča: „Nětko mi powjedajcže, kaš š Wami tudy wobšhadžuju? Kaške je jěčž? Kaške hladanje? Ale prošču, ničžo nješamjelcžcže!“ To tola jašnje dopořašuje, kaš šhutna je šhěžorzy wutrobna pschišlyšchnošč, ša dobre šastaranje šhornych šo štaracž.

### Dalšche dobrowólne dary ša wbohe armeniške šyroty a mižionštwu w raišchim kraju:

Š Rakecžanškeje wošady:

M. M. je Štróže	1	—	—
M. M. je Štróže	1	—	—

Šromadže 2 hr. — np.

W mjenje wobohich šyrotow wutrobny džak.

Gólcž, redaktor.

„Bombaj Wóh“ njeje jenož pola knješow duchownych, ale tež we wšchěch pschědawarňjach „Šerb. Nowin“ na wšach a w Budyščinje dostacž. Na šchtwórcž léta placži wón 40 np., jenotliwe čžišla šo ša 4 np. pschědawaju.